



MALOKARPATSKÝ POSOL

MESAČNÍK FARNOSTI HORNÉ OREŠANY

Ročník: II.

Júl 2017

Číslo: VII.

BYŤ TÝM, ČÍM SME

Je za nami jeden významný sviatok, ktorým sme si uctili našich vierozvestov sv. Cyrila a Metoda. Uvedomili sme si, že tým vzácnym dedičstvom, ktoré máme nielen chrániť, ale aj zveľaďovať, je naša viera v Boha. Ďalej sú to hodnoty Božie ako ochrana života od počatia po prirodzenú smrť a dôstojnosť manželstva medzi mužom a ženou. O iných možnostiach sa tu ani nedá uvažovať, ani hlasovať v parlamente, nakoľko ide o principiálnu skutočnosť danú Bohom Stvoriteľom. Veď Boh je darca života, On hovorí životu „áno“. A rovnako Boh povoláva muža a ženu do manželského zväzku, aby z ich vzájomnej lásky mohol vzniknúť nový život. Toto je súčasťou Božieho zákona a o inej možnosti sa tu nedá diskutovať ani hlasovať. Žiaľ v Nemecku sa to stalo...Je to pokrok? Povedal, by som, že je to znakom úpadku morálneho života a nesprávne vychovaného svedomia. Veď o uzatváraní manželstva medzi dvoma mužmi a dvoma ženami sa nedá hlasovať, tak ako sa nedá hlasovať o tom, že od budúceho mesiaca prestáva platiť malá a veľká násobilka či gravitačný zákon. Nikoho nesmieme odsudzovať ani diskriminovať. Je jasné, že každý človek i keď je inak orientovaný a má iné sklony, si zasluhuje úctu. Je potrebné si však uvedomiť, že čo je Bohom dané, je nemenné. Alebo chce byť človek ako Boh? Pýcha je vždy začiatkom nejakého nešťastia. A určite ani trest na Sodomu a Gomoru nebola náhoda...

O pravých hodnotách musíme svedčiť svojím životom. A pokiaľ ide o vieru, nemá byť len súkromnou vecou človeka a tiež nemá sa prejavovať iba v kostole. Všade máme byť kresťanmi nielen podľa mena, ale hlavne svojím životom. Povzbudzujúci je pre nás príklad úspešného slovenského šprintéra, reprezentanta v atletike, Jána Volka. Nehanbil sa prežehnať pred pretekmi na trati a dosahoval vynikajúce výsledky. Na tlačovke priznal, že sa veľa ľudí za neho modlilo... Božie požehnanie ho teda sprevádzalo a bude sprevádzať. Podobne nech je tak aj v našom živote. Teším sa v našej farnosti z viacerých mladých rodín, kde je veľký potenciál dobra, lásky, budovania svornosti a záujmu o Božie veci.

Nech Boh žehná rodičov, ich deti a mládež, i všetkých ostatných nevynímajúc starších, ktorí sa veľa modlia za rozličné potreby v našej farnosti.

ÚSPEŠNOSŤ PODPISOVEJ AKCIE

Pred niekoľkými mesiacmi sa po celom Slovensku v našich kresťanských spoločenstvách zbierali podpisy na podporu tradičnej rodiny, ktorú tvorí otec, mama a deti. Táto iniciatíva pod názvom „Ota a mamu deťom“ organizovala Aliancia za rodinu, o. z. Najlepšie dopadlo Slovensko, Lotyšsko a Poľsko. Na Slovensku sa vyzbieralo takmer 100 tisíc podpisov, čo predstavuje skoro desatinu potrebných podpisov na úspešnosť iniciatívy. Hlavní organizátori podali informáciu, že sa tesne prekonala potrebná hranica 1.000 000 podpisov a podpisy sa odovzdali. Ak by sa aj ostatné krajiny zapojili s rovnakým zápalom, v Európe by sme vyzbierali vyše 10 mil. podpisov. Aj naša farnosť sa pridala k tejto iniciatíve.

Touto cestou chcem poďakovať niekoľkým manželským párom, ktorí aj pred našim farským kostolom i filiálnym v Lošonci zbierali podpisy našich veriacich. Sú to manželia Marián a Majka Blažoví, Jozef a Katka Blažoví, Jakub a Zuzka Slobodníkoví.

ALIANCIA
ZARODINU



6. ROČNÍK POCHODU - HRDÍ NA RODINU!

Tohtoročné motto pochodu znie: „Nevynášajme tmu, zapalujme svetlo!“ Ide v poradí už o 6. ročník pochodu ľudí v červených tričkách, ktorí chcú verejne a radostne ukázať, že rodina je dôležitá, úžasná a výnimočná, lebo deti sú naša budúcnosť. Pochod začína pred Národnou radou SR v Bratislave dňa 19. 8. 2017 o 14,30 hod a končí na Hlavnom námestí. Na námestí bude pre deti pripravený program. Prítomná bude kapela Catharsic a pre najmenších divadielko MaKiLe má prichystanú zábavu s Pesničkolalandiou, kde sa do hier zapoja aj deti. Buďte hrdí na rodinu a príd'te!

Z KATECHÉZY

V tejto časti si priblížime Božiu prozreteľnosť. Stvorenie má svoju vlastnú dobrotu a dokonalosť, ale z rúk Stvoriteľa nevyšlo úplne dokončené. Je stvorené v stave napredovania ku konečnej dokonalosti, ktorú mu určil Boh a ktorú má ešte dosiahnuť. Opatrenia, prostredníctvom ktorých Boh vedie svoje stvorenie k tejto dokonalosti, voláme **Božia prozreteľnosť**. Svedectvo Písma je jednoznačné: starostlivosť Božej prozreteľnosti je konkrétna a bezprostredná, stará sa o všetko, od najmenších vecí až po veľké svetové a dejinné udalosti. Od viery v Boha Stvoriteľa nemožno oddeliť pravdu, že Boh pôsobí v každom konaní svojich stvorení. On je prvá príčina, ktorá pôsobí v druhotných príčinách a prostredníctvom nich: „Veď to Boh pôsobí vo vás, že aj chcete, aj konáte čo sa jemu páči“/Flp 2,13//KKC 302-308/.

Ak sa všemohúci Boh Otec, stvoriteľ usporiadaného a dobrého sveta, stará o všetky svoje stvorenia, prečo jestvuje zlo? Odpoveďou je tu kresťanská viera ako celok: dobrotu stvorenia, tragédia hriechu, trpezlivá láska Boha, ktorý vychádza človeku v ústrety svojimi zmluvami, vykupiteľským vtelením svojho Syna, darom Ducha, zhromaždením Cirkvi, silou sviatostí a povoláním do blaženého života. Slobodné tvory sú pozvané, aby s týmto životom vopred súhlasili, ale môžu ho aj vopred odmietnuť. Prečo Boh nestvoril taký dokonalý svet, aby v ňom nemohlo jestvovať nijaké zlo? Boh by vo svojej nekonečnej moci mohol vždy stvoriť niečo lepšie. Ale vo svojej nekonečnej múdrosti a добрote chcel slobodne stvoriť svet v stave napredovania k jeho konečnej dokonalosti. V Božom pláne tento vývin prináša so vznikom určitých bytostí zánik iných, s dokonalejším aj menej dokonalé, so zveľaďovaním prírody aj jej ničenie. A tak popri fyzickom dobre jestvuje aj **fyzické zlo**, až kým stvorenie nedosiahne svoju dokonalosť.

Anjeli a ľudia, slobodné a rozumové a slobodné tvory, majú smerovať k svojmu poslednému cieľu slobodnou voľbou a uprednostňujúcou láskou. Preto môžu zísť zo správnej cesty. A v skutočnosti zhrešili. Tak vstúpilo do sveta **morálne zlo**, neporovnateľne horšie ako zlo fyzické. Boh nie je nijako, ani priamo, ani nepriamo, príčinou morálneho zla. Dopúšťa ho však, lebo rešpektuje slobodu svojho stvorenia a vie zo zla tajomným spôsobom vyvodit' dobro. S odstupom času možno zistiť, že Boh vo svojej všemohúcej prozreteľnosti môže vyvodit' dobro z následkov zla, a to aj morálneho, ktoré zavinili jeho tvory: „Nie vy ste ma sem poslali,“ hovorí Jozef svojim bratom, „lež Boh...Vy ste síce snovali proti mne zlo, ale Boh ho obrátil na dobro, aby...zachránil život mnohým ľuďom“/Gn 45, 8; 50, 20/. Z najväčšieho morálneho

zla, aké sa kedy spáchalo, z odvrhnutia a zabitia Božieho Syna, zapríčineného hriechmi všetkých ľudí, Boh nesmiernou hojnosťou svojej milosti vyvodil najväčšie dobro: oslávenie Krista a naše vykúpenie. Tým sa však zlo nestáva dobrom. Pevne veríme, že Boh je Pán sveta a dejín. Ale jeho cesty prozreteľnosti sú nám často neznáme. Viera nám dáva istotu, že Boh by nedopustil zlo, keby aj z neho nevyvodil dobro cestami, ktoré budeme úplne poznať až vo večnom živote /KKC 309-324/.

NAD BOŽÍM SLOVOM

Ježiš sa odobral do okolia Týru a Sidonu. Tu prišla k nemu istá kanaánska žena z tých končín a kričala: „Zmiluj sa nado mnou, Pane, syn Dávidov! Dcéru mi hrozne trápi zlý duch.“/Mt 15,22-23/

Vo vnútri výťahu máme napísané, aby v prípade poruchy sme ju hlásili na určitom telefónnom čísle. V jednom výťahu tam bolo dopísané zo žartu: volajte psychológa! V prípade rôznych porúch voláme na pomoc tých, ktorí nám dokážu pomôcť. Podobne je to v prípade rôznych zdravotných ťažkostí, keď voláme záchrannú službu, či pri požiari, keď voláme hasičov. Nevieme si sami pomôcť a sme tak odkázaní na iných. Aj pohanská žena si nevedela sama pomôcť, keď jej dcéru trápil zlý duch. Nevieme, či sa ešte pred tým na niekoho iného obracala s prosbou o pomoc. Božie slovo nám hovorí, že prišla za Ježišom a u neho hľadala pomoc. Ježiš ju najprv skúšal tým, že nevyhovet jej hneď. No keď vytrvalo naliehala a prejavila sa u nej viera v Kristovu moc, Ježiš sa zľutoval nad ňou a dcéru jej zachránil. Dnes nemáme veľa prípadov, keď neveriaci resp. pohania by o niečo duchovné žiadali Cirkev. Napr. o modlitbu, či odslúženie sv. omše za určité naliehavé potreby. Žiadosti sa týkajú skôr administratívnych záležitostí a kultúrnych. No príklad tejto pohanskej ženy je inšpirujúci aj pre nás kresťanov. Máme sa aj my spevnou vierou obracať na Pána Ježiša. Mnohí sa v prípade rôznych vnútorných problémov obrátia na psychológov i psychiatrov, dokonca vyskúšajú aj iných odborníkov ako veštkyne, psychotronikov či iných zamiešaných do okultných praktík. Pre nás veriacich by malo byť jasné, že na prvom mieste sa obraciame na Ježiša Krista. Práve náš milosrdný Spasiteľ prostredníctvom svojich kňazov oslobodzuje od hriechu a dáva potrebný pokoj a Božie požehnanie. Ak s prosbou o uzdravenie prichádza pohanská žena, o čo skôr prosme my, kresťania. Neprípodobňujme sa tomuto svetu ani pohanom v ich štýle života. Neopláca sa prepadnúť zháňaniu sa príliš za materiálnymi vecami. Mnohí ľudia potrebujú zmeniť svoje srdce. Neváhajme aj kňazov požiadať o modlitby za uzdravenie tela i duše našich blízkych.

ROK SO SVÄTÝMI

18. august- Sv. Helena

Sv. Helena, celým menom Flavia Júlia Helena Augusta bola matkou cisára Konštantína Veľkého. Narodila sa v polovici 3. storočia v plebejskej pohanskej rodine v Bitýnii v meste Drepane (severozápadná Malá Ázia). Okolo roku 270 sa vydala za rímskeho generála Konštantia Chlóra, ktorý tade prechádzal a ktorého očarila jej krása a inteligencia. Jej syn Konštantín sa narodil v roku 274. V roku 293 za vlády Diokleciána generál Konštancius dostal titul



Záber z hlavného oltára kostolíka Sv. Heleny v Trnave.

spolucisára a podľa zvykov rímskeho práva sa musel oženiť s nevlastnou dcérou spolucisára Maximiána Teodorou. Helena sa teda vzdialila s cisárskym dvorom. Konštantín bol povolaný na cisársky dvor, aby získal patričnú výchovu. Roku 305 sa Dioklecián vzdal vlády a takisto aj Maximián. Konštancius Chlorus sa stal cisárom na Západe a Galérius na

Východe. Rok na to Konštancius zomrel a Konštantín prevzal vládu po ňom. Po víťaznej bitke roku 312 pri Milvijskom moste nad protivníkmi, ktorí mu odopierali cisárstvo, prebral vládu nad Rómom. Jeho vlajka pri vstupe do Ríma už niesla znak Krista. Začiatkom roku 313 vydal slávny Milánsky edikt, ktorým udelil náboženskú slobodu všetkým obyvateľom Rímskej ríše. Hneď povolal k sebe svoju matku Helenu, ktorej dal titul Augusta (cisárovná). Ako sa Helena dostala ku kresťanstvu, nevieme s istotou povedať. Obrátila sa asi vo veku šesťdesiat rokov a robila mnoho vecí v prospech Cirkvi, charity, jej zásluhou sa postavili viaceré chrámy v Ríme a vo Svätej Zemi. Snažila sa aj vplyvať na svojho syna, aby prijal kresťanstvo. Ten bol voči kresťanom veľmi ústretový, hoci pokrstený bol až na smrteľnom lôžku. Vďaka svojej matke Helene dal zručiť pohanské chrámy a sochy. Koncom roka 326 sa vydala na púť do Svätej Zeme. Na tejto púti podľa tradície objavila pozostatky kríža, na ktorom zomrel Ježiš Kristus. Pozostatky Svätého Kríža a dlažbu Svätých Schodov, ktorú taktiež objavila, dala previesť do Ríma. Púť a námahy však dosť vyčerpali vtedy už asi osemdesiatročnú cisárovnú. Zomrela roku 330 v Nikomédií v synovom náručí. Smútila za ňou celá ríša i Cirkev. Konštantín jej dal vystrojiť naozaj veľkolepý cisársky pohreb. Jej telo previezli do Ríma a uložili ho do sarkofágu, ktorý si cisár pôvodne nachystal pre seba. Bolo to neďaleko katakomb sv. Petra a Marcelína na Via Labicana (už mimo Ríma).

VÝCHOVA K ČISTOTE A LÁSKE

Predmanželská čistota

Katechizmus Katolíckej Cirkvi zvažuje, že v rôznych kultúrach cudnosť naberá rôzne formy. Všade sa objavuje ako strážca duchovnej dôstojnosti, ktorá je ľudsky vlastná človeku a dodáva, že učiť deti a mládež takémuto zdravému



studu znamená žiť v nich pocit ochrany ľudskej osoby (KKC 2524). Cudnosť stráži tajomstvo osôb a ich lásky (KKC 2522). Stud, základnú zložku osobnosti, možno na etickej rovine považovať za bdejúce svedomie, ktoré chráni dôstojnosť človeka a autentickú lásku. Reaguje na určité postoje a drží na uzde správanie, ktoré zatemňuje dôstojnosť osoby. Je to potrebný a účinný prostriedok ovládať pudy, dať rozkvitáť autentickému ľúbosti, zjednocovať citovo sexuálnu lásku v harmonickom rámci osoby. Stud má veľký pedagogický dosah, a preto si ho treba vážiť. Dievčence a mládenci sa takto učia mať v úcte svoje telo, rešpektovať ho ako Boží dar, uvedomujú si, že je chrámom Svätého Ducha. Naučia sa odporovať zlu, ktoré ich obkľučuje, mať čistý pohľad a obrazotvornosť, v citovom stretnutí s ľuďmi hľadať a vyjadrovať skutočne ľudskú lásku so všetkými jej duchovnými prvkami.

Mladí ľudia si mnohokrát neuvedomujú silu a krásu priateľstva. Priateľstvo je vrcholom citového vyzrievania a od jednoduchého kamarátstva sa líši svojou vnútornou dimenziou, komunikovaním, ktoré umožňuje a podporuje pravé priateľstvo; a vzájomnou veľkodušnosťou a stálosťou. Výchova k priateľstvu sa môže stať mimoriadne dôležitým činiteľom v budovaní osobnosti v jej individuálnej i spoločenskej dimenzii. Putá priateľstva, ktoré spájajú mladých rozličného pohlavia, prispievajú k porozumeniu a ku vzájomnej úcte, ak sa udržiavajú v hraniciach normálnych citových prejavov. Ak sa však stávajú, alebo k tomu smerujú, prejavmi pohlavného pudu, strácajú autentický význam zrelého priateľstva, škodia súčasnému vzťahu i budúcemu výhľadu na prípadné manželstvo a znižujú pozornosť na možné povolanie k zasvätenému životu. Dnes ak počujeme, že niekto z mladých má priateľa či priateľku, je pravdepodobné, že spolu aj žijú...Hranica hriechu sa tu totiž oproti minulým rokom veľmi posunula. To, čo sa v minulosti považovalo za nedovolené a hriech, dnes sa u viacerých považuje za bežné a normálne. Božie príkazy sú však aktuálne stále, no žiaľ sa nerešpektujú a človek si neraz vytvára normy podľa seba.

Tak ako píše Paul M. Quay v diele *Kresťanské chápanie ľudskej sexuality*, aby človek žil v čistote, musí chápať, čo čistota pre kresťana znamená. Prečo zachovávať čistotu?

A prečo je Boh zaangažovaný v záležitosti sexuality? Potrebujeme byť presvedčení o skutočnom dobre nášho tela a osobitne našej sexuality. Niekedy nám v tomto presvedčení bráni strach z našej sexuality. Bojíme sa jej, lebo je vášnivá a ľahko sa nám vymkne spod kontroly. Cítíme jej spojenie s prvotným hriechom a našimi vlastnými hriechmi a bojíme sa spravodlivého Božieho trestu, ku ktorému nás hriechy môžu ľahko priviesť. Inokedy pohrdame svojou sexualitou, pretože nám pripadá hrubá, nečistá alebo preto, že v nej nachádzame pôžitok, ale nie skutočný zmysel, význam alebo ľudskú hodnotu. Zabúdame však, že keď sa bojíme svojej sexuality, najlepšia ochrana pred hriechom v tejto oblasti je vážiť si ju a ctíť si ju tak, ako si ju váži a ctí Boh. Keď ňou pohrdame, zabúdame na to, že práve Boh urobil naše telá tak, aby fungovali týmto spôsobom. Alebo zabúdame, že pôžitok zo sexuálneho konania určil Boh len ako sprievodný jav dosiahnutia cieľa a skutočného účelu sexuálnej aktivity, alebo nepoznáme jej ozajstný význam pre človeka? Ak chceme v tejto záležitosti dosiahnuť sväté presvedčenie, budeme musieť vynaložiť trochu námahy, pretože sexualita okolo nás je taká degradovaná. Dnes sa o sexe hovorí otvorene, stále a bez hanby. Žiaľ tieto reči sú príliš často hrubé a lacné a konanie človeka je tiež patrične hrubé, lacné a degradované. Sex sa stal obyčajnou kratochvíľou. Mnohí ľudia preto nemajú potuchy, aké dobro sexualita v skutočnosti predstavuje. Ak im spomenieme posvätnosť sexuality, budú si myslieť, že sa má zbožňovať, alebo budú zarazení a nebudú tomu rozumieť. Niet divu, že nenachádzajú vo svojej sexuálnej aktivite uspokojenie, oddych a pokoj, akokoľvek sa o to snažia. Na druhej strane, väčšina zažila krásu skutočnej čistoty u niektorých ľudí, ktorých sme poznali. Je to na nich vidieť, nie preto, že nelietajú, ale preto, lebo majú určitú kvalitu. (Porov.: QUAY. Paul M.: Kresťanské chápanie ľudskej sexuality, Trnava: Dobrá kniha, 1997, s.20-22)

Anna Jurovčíková

LUDIA NAŠICH ČIAS – SVEDKOVIA VIERY

Kandidát kňazstva Misijnej spoločnosti sv. Vincenta de Paul – Janko Havlík sa narodil 12. februára 1928 vo Vlčkovanech, dnes Dubovce na Záhorí. Mešťanku i gymnázium absolvoval v Skalici. Keďže pochádzal z chudobnej rodiny, neraz denne prešiel 16 km. Chcel sa stať misijným kňazom, preto sedem rokov študoval v Apoštolskej škole Misijnej spoločnosti. Oslovilo ho pôsobenie rádu na školách, sirotincoch i nemocniciach. Obdobou mužskej rehole sú Dcéry kresťanskej lásky. Janko Havlík na tejto škole v Banskej Bystrici zastihla aj barbarská noc, kedy všetkých rehoľníkov internovali. Janko sa tak dostal na výstavbu Nositckej priehrady mládeže neďaleko Púchova. Po rozpustení PTP/pomocných technických práporov/ odišiel do Nitry, kde spolu s ostatnými spolubratmi popri zamestnaní študovali teológiu a zároveň sa pripravovali na misijné povolanie. Avšak, 29. októbra 1951 vtrhla do

podnájmu, v ktorom bývali, ozbrojená sila ŠTB a Janka spolu s ostatnými zatkli. Jeho vyšetrovacía väzba spolu s nepredstaviteľným mučením trvala 15 mesiacov. Vo februári 1953 sa konal v Nitre súdny proces „Štefan Krištín a spol.“ – Janko je odsúdený za velezradu na 10 rokov. Výkon trestu začínal splňať v uránových baniach v Jáchymovskom tábore „ROVNOST“. V priebehu týchto desiatich rokov vystriedal viacero pracovných táborov ako MUKL – Muž Určený K Likvidácii.

Koncom leta 1958 bol však Janko druhý krát obžalovaný - pre svoju misijnú službu spoluväzňom a bol eskortovaný do vyšetrovacej väzby v Prahe – Ruzyni. A rozsudok? Ešte jeden rok väzenia navyše. Lenže jeho zdravie následkom nesmierneho fyzického a psychického týrania bolo už v roku 1960 natoľko chabé, že ho museli poslať do väzenského lazaretu vo Valdiciach. Po niekoľkých mesiacoch bol z Valdíc, ako nepoužiteľný, definitívne odsunutý do väzenskej nemocnice v Ilave. 29. októbra 1962 ho prepustili na slobodu s podlomeným zdravím. Jeho ďalší život sa striedal s pobytom doma, v nemocnici a v byte u brata v Skalici. Na Vianoce r. 1965 sa jeho zdravotný stav natoľko zlepšil, že ho z nemocnice prepustili domov. Prežil posledné radostné dni v kruhu rodiny. Po sviatku sv. Štefana sa ráno vybral k lekárovi. Pred tým ešte chcel odnieť rádio do opravovne, kde už neprišiel. Jeho srdce prestalo biť pred domom istého lekára v Skalici. Taška položená na zemi, okuliare zložené na popolnici, Janko opretý o popolnicu bez známok života. Zomrel bez svedkov 27. decembra 1965 na sviatok sv. Jána Evanjelistu, Pánovho miláčika.

Z odkazu Janka Havlíka: „Môj konečný cieľ, bol stať sa kňazom. Riadil som sa podľa svedomia. Iné nemám čo dodať.“ Z myšlienok Janka Havlíka: „Svet by bol plný neba, keby zatúžil milovať Boha. Svet by bol fantastický, keby dal na Ježišovu lásku.“ V nedeľu 9. júna 2013 sa začal diecézny proces Janka Havlíka v Skalici.

Mária Nováková

JUBILUJÚCA UMELKYŇA

Anna Krutá je rodáčkou z Habury neďaleko Medzilaboriec. Tento mesiac oslavuje 90. narodeniny. Už od detstva sa venuje maľovaniu veľkonočných vajíčok. Túto tradíciu priniesla aj sem k nám pod Malé Karpaty. Do Horných Orešian ju priviedla láska. Krátko po vojne sa zoznámila s mladým vojacom Jánom Krutým. Keďže bez nej nemohol žiť, vydala sa zaňho ako dvadsaťročná. nemohol žiť, vydala sa zaňho ako dvadsaťročná.



Kedy ste sa začali venovať maľovaniu veľkonočných vajčiek?

„Venujem sa tomu od malička. Doma sme to robili tak, že mama maľovali motívy a my, deti, sme to dávali do farby. A potom sme behali po susedoch, lebo jedni mali fialkovú, druhí zelenú,... Vtedy nebolo toľko farieb ako dnes. Kreповý papier sa síce dal kúpiť, ale nebolo za čo.“

Koľko vajčiek už máte prichystaných na najbližšiu Veľkú noc?

„Od posledných sviatkov sa mi ich podarilo urobiť už sto a kedykoľvek mám čas, sadnem si a robím ďalšie. Používam výlučne biele vajčká. Na hnedých to tak pekne nevyklnie.“

Boli ste s týmto talentom aj na nejakej súťaži?

„V roku 1972 som bola v podtatranských Batizovciach. Tam si ma všimli z ÚLUV-u (Ústredie ľudovej umeleckej výroby) a podpísali so mnou zmluvu. Pre nich som robila vajčká 6 rokov. Až vtedy som ich začala maľovať každý deň. Keď som bola v Habure, krasliciam sme sa venovali len tesne pred Veľkou nocou.“

Ako si spomínate na Veľkonočné sviatky vo vašej rodnej Habure?

„Na veľkonočnú nedeľu sme prišli ráno ku kostolu a urobili sme špalier. Horný koniec stál hore a my dolný koniec zase dole. A pán farár keď išiel, posvätil všetko, aj nás. Potom sme sa vrátili domov, najedli sme sa a odišli sme na omšu. Svätenie bývalo o siedmej. Ale vzkriesenie bolo u nás o štvrtej hodine ráno. Predtým sme tri razy obišli kostol, až potom sa začalo sláviť. Neskôr bola teda posviacka a o desiatej sme išli zase na omšu. Nedeľu sme mali zamestnanie do kostola na celý deň (dodáva s úsmevom). Pondelok na šibačku sa chodilo oblievať s vodou, nešibalo sa, a potom sme dávali vajčká. Peniaze žiadne, lebo neboli. No u nás boli chlapi spokojní.“

Aký bol život viery v Habure?

„U nás bývali grékokatolícke omše. Je to veľmi podobné ako tu, ale pár zmien by sa predsa našlo, najmä v nárečí. Omši sa hovorilo služba, litánie boli u nás večerňa a namiesto „ideme do kostola“ sme hovorili „ideme do cirkvi“. Niektoré sviatky sme mali posunuté. Napríklad Vianoce boli až 6. januára a Veľká noc bola tiež posunutá o týždeň neskôr. Ale už je veľa sviatkov pospájaných.“

Bol v Habure nejaký výnimočný zvyk, ktorý sa vám vryl do pamäti?

„Jeden pekný sme tam mali. Keď bolo predpísané svätenie vody, išlo sa na potok a tam prebehol celý obrad. Ľudia si tam zobrali konvičky a poháre a odtiaľ si naberali vodu a brali si ju domov.“ Veľkonočnej umelkyni želáme k narodeninám všetko dobré, veľa síl do ďalších dní od Nebeského Otca, aby nás aj naďalej obveseľovala farebnými radosťami.

Keď dostal miesto redaktora v istom celoštátnom časopise, pomyslel si, že už je za vodou. Zavolať mame, otcovi a, samozrejme, svojej láske Monike, ktorej jednoducho povedal: "Dostal som to miesto! Môžeme sa vziať!" Vzali sa a po čase sa im narodili tri čiperné detičky: Matej, Marta a Lacko.

Šťastie trvalo šesť rokov. Potom časopis prestali vydávať. Mladý otecko si našiel iné redaktorské miesto - v miestnych novinách. Ale aj tieto noviny sa vydávali len krátko. Vtedy sa musel pri hľadaní práce ešte viac obracať. Mladá mamička a tri deti pozerali každý večer do čoraz zachmúrenejšej ockovej tváre.

Raz večer muž zatrpknuto vybuchol: "Je to zbytočné. V mojom odbore nenájdem nič. Všetci znižujú stav, prepúšťajú..." Monika sa snažila povzbudiť ho, rozprávala mu o jeho snoch, o jeho neodškriepiteľných schopnostiach, o nádeji... Na druhý deň otec vstal až keď deti odišli do školy. S ťažkým srdcom si vzal šálku kávy a podišiel k písaciemu stolu, pri ktorom zvyčajne pracoval. Pohľad mu padol na smetný kôš. Jeho pozornosť upútalo niekoľko ružových keramických črepín. Uvedomil si, že sú to kúsky troch ružových prasiatok, pokladničiek jeho detí. A na jeho stole bola hŕstka mincí - bolo tam veľa centov a zopár eur a tiež niekoľko pozlátených gombíkov. Pod hrbkou peňazí bol lístok papiera, na ktorý detská rúčka napísala: "Milý ocinko, my ti veríme. Maťko, Martuška a Lacko." Oči mu zvlhli, čierne myšlienky zmizli, narástla odvaha. Mladý otec zaťal päsť a sľúbil: "Vašu dôveru nesklamem!"

Dnes je na písacom stole jedného z najdôležitejších vydavateľov v Európe obrázok so strieborným rámčekom. Vydavateľ naň s hrdosťou ukazuje: "Toto je tajomstvo mojej sily!" Je to len kúsok papiera s neistým a trochu roztrášeným písmom: "Milý ocinko, my ti veríme!..."

**ÚMYSLY APOŠTOLÁTU MODLITBY
- AUGUST 2017**

- **Evanjelizačný:** Prosme, aby súčasní umelci vďaka svojmu talentu mnohým pomáhali objavovať krásu stvorenia.
- **Úmysel KBS:** Aby všetci lepšie poznávali Boží plán so svetom, rešpektovali a chránili veľký Boží dar stvorenia.

UDALOSTI

• Dňa 11. júla 2017 na sviatok sv. Benedikta, opáta, sme v našej farnosti, konkrétne v Kláštore Najsv. Bohorodičky v Horných Orešanoch privítali nového apoštolského otca nuncia v SR J. Ex. Mons. Giacoma Guida Ottonella. Po skončení sv. omše nasledovalo agapé v priestoroch kláštora. Na pozvanie organizátorov MINFA 2017 otec nuncius sa potom prišiel pozrieť aj na miništrantský tábor na našej starej fare.



Foto 2x: Marek Jurík



• Dňa 25. júna 2017 sa aj v Horných Orešanoch uskutočnila procesia na oslavu Najsv. Srdca Ježišovho a Nepoškvrneného Srdca Panny Márie. Prítomní mladí chlapci a dievčatá niesli sochy Božského Srdca a Panny Márie a deti držali stužky pripomínajúce lúče Božej lásky, ktorými nás chce dobrotivý Boh obdarúvať.



ČO NOVÉ V LOŠONCI

V nedeľu 25. júna 2017 sa veriaci Lošonca zúčastnili slávnosti NAJSVÄTEJŠIEHO SRDCA JEŽIŠOVHO. Procesiu tvorili mamičky s kočíkmi, deti s nefalšovanou radosťou posýpali cestu kvetmi Božiemu Srdcu prítomnému v Eucharistii; dievčence, mládenci i ženy obliekli najsviatiočnejšie oblečenie – kroje a na svojich ramenách vyzdvihli sochu Božského Srdca Ježišovho a sochu Panny Márie. Otcovia rodín pokľakli pri požehnaní, ktoré niekoľkokrát dôstojný pán farár vykonal pre celú obec. Starých otcov a babičky s palicami neodradili ani páľčivé slnečné lúče, celá dedina sa spojila v jednu rodinu okolo Najsvätejšieho Srdca Ježišovho a Nepoškvrneného Srdca Panny Márie.



PRIŠLI MEDZI NÁS

Marína Benovičová /Trnava/
Nina Halenárová /Hor. Orešany/
Sofia Slobodová /Lošonec/
Matej Rábara /Horné Orešany/

OPUSTILI NÁS

Viliam Sasko, 83-ročný, Hor. Orešany
Katarína Chyralová, 89-ročná, Hor. Orešany
Margita Okruhlicová, 71-ročná, Lošonec
Milan Čech, 77-ročný, Lošonec
Milan Vlachovič, 69-ročný, Hor. Orešany

Farský mesačník Malokarpatský posol vydáva Rímskokatolícka cirkev farnosť Horné Orešany ako regionálny mesačník pre špecifické skupiny čitateľov so zameraním Cirkve a náboženstvo. Nepredajné. Šéfredaktor: Mgr. Milan Červeňanský, farár, assessor. Grafická úprava: Ing. Marek Boháček, www.bohacek.sk. Registračné číslo Ministerstva kultúry SR, EV 5305/15. IČO vydavateľa: 35 594 331, sídlo vydavateľa: Horné Orešany 759, 919 03 Horné Orešany, ISSN 2453-7225.